

قطعه‌نامه پیشنهادی به شکل ها و سازمان های کارگری

به مناسبت اول ماه مه ۲۰۱۲ (۱۲ اردیبهشت ۱۳۹۱)

اول ماه مه یکی از مظاهر بزرگ مبارزه مستقل طبقه کارگر برای رهایی از ستم و استثمار سرمایه داری است. اول ماه مه همچنین روز همبستگی و اتحاد همه کارگران جهان در مقابل سرمایه داران و دولت هایشان است. میلیون ها کارگر در سراسر گیتی طی نسل های متوالی، این روز را گرامی داشته و می دارند و از این بالاتر، بسیاری از کارگران همه کشورهای این روز را به تخته پرشی برای ارتقای مبارزات خود با سرمایه داران و دولت هایشان تبدیل کرده اند و می کنند. در حالی که برای طبقه کارگر ایران که بزرگترین طبقه اجتماعی و بزرگ ترین مولد ثروت در جامعه است، حکایت همچنان باقی است:

حکایت محرومیت از حقوق اساسی اقتصادی - اجتماعی و سیاسی و فرهنگی، حکایت انباشت هر چه بیشتر سرمایه و ثروت در دست عده ای کم شمار و انباشت فقر سیاه، استثمار و بی اطمینانی به آینده برای اکثریت انبوه و قاطع جامعه یعنی کارگران و زحمتکشان، حکایت بیکاری انبوه و مزمن بخش فزاینده ای از طبقه کارگر، حکایت محرومیت بیش از ۹۶ درصد کارگران بیکار از بیمه بیکاری، حکایت محرومیت کارگران از حق تشکل و حزب، از حق گردهمایی و اعتراض، از حق اعتصاب، حکایت استثمار مضاعف زنان کارگر و محروم کردن آنان از تصدی فعالیت های اجتماعی و سیاسی و فرهنگی، حکایت کار میلیون ها کودک و محرومیت شان از تحصیل و شرایطی که رشد سالم جسمی و روحی و فرهنگی آنان را تأمین کند ... آری این حکایت های درد و رنج تحمل ناپذیر کارگران همچنان ادامه دارند و این داستان ملال آور، روز به روز طولانی تر می شود.

در آستانه گرامی داشت اول ماه مه، ما همه کارگران و تشکل های کارگری ایران را به طرح متحدانه حول خواستها و مطالبات مشترک و سراسری زیر دعوت می کنیم و به مبارزه در راستای تحقق این موارد فرا می خوانیم:

۱. مبارزه برای به رسمیت شناختن حق بی چون و چرا و خدشه ناپذیر کارگران در ایجاد تشکل های اقتصادی، حرفه ای و سیاسی مستقل از دولت، کارفرما، احزاب سیاسی و نهادهای دینی.

۲. آزادی نامحدود بیان و عقیده، لغو سانسور؛ حق اعتصاب، حق تشکل و تحزب، حق اعتراض، راه پیمائی، گرد همائی و تحصن؛ منع شکنجه و لغو مجازات اعدام.
۳. برابری کامل حقوقی، سیاسی و اجتماعی و اقتصادی زنان با مردان؛ لغو قوانین تبعیض گرانه و تحقیر آمیز به ضد زنان.
۴. آزادی همه کارگران و فعالانی که برای دفاع از حقوق کارگران بازداشت و زندانی شده اند؛ آزادی زندانیان سیاسی؛ بازگشت کارگران زندانی بر سر کار خود و پرداخت حقوق و مزایای مدتی که زندانی و بازداشت بوده اند؛ لغو ممنوعیت تحصیلی دانشجویانی که فعالیت سیاسی داشته اند یا به این خاطر محکوم شده اند.
۵. برقراری حداکثر ۴۰ ساعت کار دو روز تعطیل متوالی در هفته و یک ماه تمام مرخصی سالانه با حقوق و مزایا.
۶. کارگران ایران بزرگترین طبقه اجتماعی و بزرگترین مولد ثروت در کشورند و با خانواده هایشان اکثریت جمعیت را تشکیل می دهند. بدین سان طبیعی است که کارگران خواهان دست کم مزدی معادل هزینه متوسط زندگی یک خانوار شهری باشند (هزینه متوسط یک خانوار شهری حدود یک میلیون و هفت صد و پنجاه هزار تومان در ماه است). چنین مزدی باید هر ساله به تناسب تورم و نیز افزایش بارآوری اجتماعی کار افزایش یابد.
۷. مزد برابر زنان و مردان برای کار یکسان؛ لغو همه تبعیضات جنسی، مذهبی، قومی و ملی در زمینه استخدام و تصدی مسئولیت های شغلی و اجتماعی.
۸. برقراری حداقل چهار ماه مرخصی با حقوق و مزایا برای زایمان و زمان بارداری زنان کارگر؛ پوشش کامل هزینه های زایمان و مراقبت های پزشکی و پیراپزشکی و آزمایش ها و غیره زنان کارگر توسط سازمان بیمه اجتماعی.
۹. منع کار کودکان زیر ۱۶ سال؛ برخورداری همه کودکان از تامین اجتماعی گسترده و کامل، امکانات آموزشی رفاهی و بهداشتی ورزشی رایگان برای همه کودکان.

۱۰. برقراری بیمه بیکاری برای کارگران بیکار و جویندگان کار با مزدی دست کم برابر مزد حداقل.

۱۱ - لغو قراردادهای موقت و سفید امضا و جایگزینی آن با قراردادهای دائمی و جمعی کار.

۱۲ - پرداخت فوری مزدهای عقب افتاده کارگران بی هیچ عذر و بهانه ای؛ در صورت امتناع کارفرما و یا ناتوانی او در پرداخت مزد کارگران، دولت مکلف است مزد کارگران را با خسارات ناشی از دیرکرد بپردازد.

۱۳ - برقراری کنترل مستمر کارخانه ها و کارگاه ها و دیگر محیط های کار از نظر بهداشتی و ایمنی بر طبق استانداردهای جهانی توسط نمایندگان منتخب کارگران؛ برکناری تمام دست اندر کاران بخش خصوصی و دولتی که در سوانح فاجعه بار کار به طور مستقیم و غیر مستقیم نقش داشته اند.

۱۴ - پرداخت مستمری بازنشستگان به میزان آخرین مزد و حقوق دریافتی به شرطی که از مزد حداقل پائین تر نباشد؛ بهره مندی آنان از تامین اجتماعی و خدمات درمانی.

۱۵ - بیمه های تامین اجتماعی حق تمام افراد جامعه است؛ اداره این نهاد باید به دست نمایندگان منتخب کارگران در سراسر کشور باشد.

۱۶ - کارگران همه کشورهای جهان طبقه واحدی هستند و همگی زیر بهره کشی و ستم سرمایه داران و دولت های سرمایه داری قرار دارند. منافع بنیادی، درازمدت و تاریخی کارگران همه کشورهای مشترک است. بدین سان رابطه بین کارگران جهان باید همبستگی و اتحاد باشد. ما خواستار برابری حقوق کلیه کارگران ساکن ایران فارغ از ملیت، جنسیت و مذهب آنان هستیم. ما مخالف هر نوع تبعیض به ضد کارگران مهاجر افغانی یا دیگر کارگران سایر ملیت ها که در ایران شاغل یا ساکن اند می باشیم.

۱۷ - ما از مبارزات اقتصادی و سیاسی کارگران در سراسر گیتی برای بهبود زندگی مادی و معنوی خود و مقابله با بحران ویرانگر و جهانگیر سرمایه داری پشتیبانی می کنیم؛ ما همبستگی خود را با مبارزات مردم زحمتکش کشورهای زیر سلطه و عقب مانده به ضد استثمارگران داخلی و

غارتگران و تجاوزگران و اشغالگران خارجی اعلام می نمائیم؛ ما هر نوع توطئه توسط دولت های سلطه طلب خواه در شکل تجاوز نظامی و خواه به صورت به اصطلاح حمایت از حقوق مردم زیر ستم را محکوم می کنیم و برآنیم که ایجاد دگرگونی های اجتماعی و سیاسی تنها حق خود مردم هر کشور است؛ ما نه تنها سرکوب مبارزات توده ها، بلکه اعمال نفوذ در این مبارزات و تلاش برای کارگردانی آنها و جهت دادن بدان ها از سوی نیروهای امپریالیستی و ارتجاعی از هر قماش را قاطعانه رد می کنیم.

۱۸- ما هرگونه سیاست مبتنی بر نظامی گری، عظمت طلبی و سلطه جوئی را از جانب هر کشوری که باشد قویا محکوم می کنیم. ما با همه سیاست های عظمت طلبانه و سلطه جویانه قدرت های جهانی و قدرت طلبان منطقه ای از جمله جمهوری اسلامی ایران مخالفیم. چنین سیاستی که متکی بر منافع استثمارگرانه چپاولگران خارجی و داخلی است به جنگ های تجاوزگرانه و سلطه طلبانه، به تهدید جنگ، به تقویت نظامی گری و به اعمال تحریم ها و وخیم تر کردن زندگی مردم دامن زده و فضای اجتماعی و سیاسی را به شدت مسموم و خفقان آور کرده است. ما طرفدار صلح همراه با آزادی و دموکراسی هستیم.

۱۹- ما ضمن قدردانی از تمامی حمایت های بین المللی کارگری و مردمی از مبارزات کارگران در ایران و حمایت قاطعانه از اعتراضات و خواسته های کارگران در سراسر جهان، خود را متحد آنان می دانیم و بیش از هر زمان دیگری بر همبستگی بین المللی کارگران برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری تاکید می کنیم.

۲۰- اول ماه مه باید تعطیل رسمی اعلام گردد و در تقویم رسمی کشور گنجانده شود و هرگونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری مراسم این روز ملغی گردد.

کارگران انقلابی متحد ایران - جمعی از فعالین کارگری (جافک)

اردیبهشت ۱۳۹۱

kargaranfa@gmail.com ruwo.iran@gmail.com